

fenhed, at der kunde være Grund for Kultusministeriet til at støtte det. Man vil vistnok være enig med mig i, at der er noget betænkeligt i, at Staten kommer for meget ind paa at støtte den Slags Institutioner af rent human Karakter, og jeg er heller ikke sikker paa, at Finansministeren, med hvem jeg ikke kan undgaa at korrespondere, forinden jeg eventuelt vil kunne stille Forslag om et Tilskud til Magdaleneshjemmet, ikke kunde have lignende Betænkeligheder som dem, jeg her har fremført. Men imidlertid, jeg skal ikke have noget imod at modtage Henviſningen, og Andragendet skal blive Genstand for velvillig Overvejelse for min Side. — Det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 1ſte Valgkreds (Trier) har dernæst i Forbindelse med et andet æret Medlem, det ærede Medlem fra Vejle (Faltenstjerne) foreslaaet henviſt til min Overvejelse det af ham omtalte Andragende fra Rand. L. Lund om en aarlig Understøttelse i 5 Aar, for at han kunde faa udarbejdet og udgivet en Række kulturhistoriske Arbejder. Jeg tror at kunne fatte mig temmelig fort herom, idet jeg ikke føler mig særlig opfordret til at følge det ærede Medlem ind paa en Burdering af Andragerens personlige Kvalifikation til en ſaa stor Understøttelse som den, han har her ſøgt, og overhovedet en Burdering af det videnskabelige Arbejde, han hidtil har præsteret. Der kræves jo adskillige Forudsætninger for her at kunne fælde en kompetent Dom, og at sidde inde med disse Forudsætninger turde være noget, der ikke kan være Kultusministerens Pligt. Jeg maa ved min Dom over en Videnskabsmand som Andrageren væsentlig lade mig lede af den Opſigt, han har gjort i den videnskabelige Verden, den Anerkendelse, det er lykkedes ham at vinde i Videnskabsverdenen. Deter mig ikke nok, at Andrageren støttes af vel ansete Mænd, men dog Mænd, om hvilke jeg ikke tør forudsætte, at de have Navn særlig paa de Omraader, Rand. Lund dyrker. Det er mig endnu mindre nok, at Rand. Lund selv sætter sig overordentlig højt, at han mener at sidde inde med Opdagelser af epokegørende Betydning. Det maa være tilladt at tvivle om, hvorvidt han er i Besiddelse af den fornødne Selvkritik, naar han fuldstændig forlaster de Domme, der komme frem fra de Videnskabsmænd, der dyrke samme Felter som han, naar han anser dem for inhabile Dommere i deres egen Sag, fordi de tillade sig at udtale en Mening om ham, og naar han fremdeles jævnlig aabner et meget henſynsløst i høj Grad personligt og efter min Anskuelse fuldstændig uberettiget Angreb paa Universitetets Mænd og øverſte Styrelse.

Man maa ikke forlange, at dette paa Forhaand skal stemme Ministeren gunstig for en Understøttelse til vedkommende. Det er ikke min Mening at strafende Andrageren Begævelse, maaste en ikke ringe Grad af Originalitet, men jeg tror, at hans Fare har været, at han ikke har lagt sig den tyſte Digters Ord om Mesterens Begrænsning tilstrækkelig paa Hjerte. Havde han i Tide holdt sig inden for et noget mere begrænset Felt, kunde han mulig have præsteret et Arbejde, der havde været af større Betydning. Nu er det min Opfattelse, at han ikke har bundet en ſaadan Anerkendelse, at han i nogen Maade kan gøre sig fortjent til en Understøttelse af den Art, han her har ſøgt. en Understøttelse til et ſamlet Beløb af 20,000 Kr. til en Virksomhed paa fremmed Grund og i et fremmed Sprog, altsaa en Virksomhed, som ikke en Gang direkte vil komme dansk Landsliv til gode. Jeg ser mig derfor ikke i Stand til at tage imod Henviſningen af dette Andragende, som den ærede Forslagsstiller jo i øvrigt ogsaa behubede vilde blive taget tilbage, og jeg maa ganske forbeholde mig min Stilling om fremtidige Andragender angaaende Støtte af større eller mindre Beløb til den paa-gældende.

Johannsen: Andragendet under Nr. 11, Betænkningens Nr. 67, er jo anbefalet af den ærede Ordfører, og det Svar, den høitærede Miniſter for Kirke- og Underviſningsvæsenet gav paa den ærede Trafikminiſters Begne er ganske viſt imødekommende, men jeg kunde dog nok have ønsket noget mere. Jeg kender godt Grunden, hvorfor Miniſteren mener, at han ikke kan gaa med til at lade Dampskibet Polyzene, som beſøger Poſten mellem Bandholm og Dorne Fejø og Femø, anløbe Aſtø. Det paastaas nemlig fra Generalpoſtdirektørens Side, at der ikke er Tid dertil, at Poſten ſaa vilde blive for ſent omdelt paa Femø, fordi Poſt-huſet paa Fejø ligger for langt fra Anløbsbroen paa Fejø, og Udvekslingen af Poſten inſtemmel Dampskibet og Poſthuſet derfor tager for lang Tid. Derfor Poſthuſet paa Fejø kunde flyttes fra Veſterby til Øſterby, ſaa vilde der blive Tid nok til, at Dampskibet under Vejs ogsaa kunde anløbe Aſtø. Jeg tror, at den ærede Miniſter har Ret i, at det er meget vanſkeligt for Dampskibet at komme i rette Tid til Femø, naar det paa Henturen fra Bandholm ſkal anløbe Aſtø. Derimod tror jeg, at det nok kunde arrangeres ſaaledes, at Skibet paa Tilbagevejen kunde anløbe Aſtø, hvilket abſolut vilde være til ſtor Fordel for ſelve Den.